

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. A. A.**
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
toho času Pobytové středisko Havířov
Na Kopci 5, 735 64 Havířov

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-548/ZA-ZA12-K03-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 24. 6. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřípustná a odkazuje na znění § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda žalobce v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které by založily povinnost žalovaného posoudit tuto jeho opakovanou žádost meritorně, v souvislosti s čímž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-95, dle kterého je ve smyslu procedurální směrnice nutno za nové skutečnosti nebo zjištění považovat pouze takové skutečnosti či zjištění, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Dále pak připomněl rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukazuje na to, že ke své třetí žádosti o mezinárodní ochranu přiložil jako důkaz svého pronásledování muslimskou komunitou v zemi původu dopis zasláný mu jeho sestrou, která v dopise uvádí, že žalobci hrozí nebezpečí a přikládá fotografii jejich strýce, kterého útočníci napadli. Tímto chtěl žalobce upozornit na to, že mu v zemi původu hrozí opravdové nebezpečí, případně smrt, jelikož útočníci se mu chtějí pomstít. V doplnění žaloby ze dne 30. 8. 2019 pak doložil obálku prokazující odeslání dopisu.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Podotýká, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Dle žalovaného nelze fotku a dopis považovat za okolnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčily by o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Co se týká předloženého dopisu, považuje žalovaný za velmi nepravděpodobné, aby po minimálně 8 letech od žalobcem popsaného incidentu došlo k vyhledání a útoku na jeho strýce, pokud navíc v zemi žije jeho syn a matka, tj. osoby mu zjevně daleko bližší a hlavně přítomné v okolí místa jeho bydliště. Informaci o útoku na příbuzného nadto nelze považovat za skutečnost, která by přinášela do žádosti žalobce nová fakta, neboť se zcela zjevně jedná o nezákonný čin soukromé osoby bez podílu státních institucí země původu žalobce, navíc z azylově irelevantního důvodu (pomsty), přičemž již v rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce žalovaný poukázal na existenci právního systému, který nigerijským občanům umožňuje obrátit se v případě ohrožení jejich práv a svobod na příslušné státní, především pak na policejní orgány s žádostí o pomoc a ochranu, což však žalobce (bezdůvodně) neučinil. Pokud jde o fotografii přiloženou k dopisu, není z této patrný žádný obsah, což žalobce nijak neokomentoval. Nelze rozeznat, o koho a v jaké situaci se jedná ani kdy a kde byla pořízena, nelze ji tak posoudit jako důkaz o napadení strýce žalobce muslimskou

komunitou v místě jeho posledního trvalého bydliště. K dodatečnému doložení obálky od dopisu v doplnění k žalobě žalovaný uvádí, že toto jen dokládá účelovost a netransparentnost jednání žalobce, když tento mohl přiložit obálku přímo k žalobě ve lhůtě k jejímu podání. Žalovaný podotýká, že žalobce žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci své žádosti nenavrhл a ani neuvedl, jaké konkrétní změny odůvodňující opětovné meritorní posouzení aktuální žádosti měly od předchozího řízení nastat. Sám žalovaný takové skutečnosti neshledal. Možné relevantní změny v Nigérii posoudil a dospěl k závěru, že žádné podstatné změny, jež by vedly k přehodnocení předchozích závěrů o nedůvodnosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, nenastaly; napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 10. 5. 2011 požádal o udělení mezinárodní ochrany; v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem této žádosti byla obava žalobce z lidí, kteří zničili kostel jeho církve a zabili jeho duchovního. Do kostela, kde žalobce působil jako pomocný pastor, přivedli muslimové dívku, aby se za ní modlili, dívka však zemřela. Následně došlo k zabiti hlavního pastora a vypálení kostela, žalobce měl být též hledán, a proto odvezl svou matku i syna do jiné vesnice a požádal o pomoc bývalého nadřízeného, který mu poskytl přístřeší, a později s ním odletěl do Řecka. O první žádosti žalobce vydal žalovaný dne 7. 9. 2011 rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Dne 21. 1. 2017 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; v rámci pohovoru ke své žádosti zopakoval již dříve uvedené skutečnosti, tj. že v Nigérii byl asistentem pastora jejich církve a jednoho dne do kostela přivedli ženu - muslimku, aby se za ní modlili, aby se vyléčila, ale žena v kostele zemřela. Když se to vesničané dozvěděli, vypálili kostel a zabili pastora. Žalobce utekl, protože byl hledán. Jako novou skutečnost uvedl, že muslimové zjistili, kdo je matka jeho dítěte a zabili ji. Nikomu to však nepřišel říct, protože už měl jiný vztah. O této druhé žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019 tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustná a řízení se dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Konečně žalobce dne 26. 6. 2018 podal v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které jako důvod uvedl, že utekl z Nigérie, protože tam je pro něj nebezpečno a ze strany ČR mu bylo příkázáno, aby opustil území ČR. V Německu dostal dopis z Nigérie. Situace se zhoršuje, přičemž důvod je ten, že jej z Německa přivezli do ČR. Potvrdil, že jde stále o ten stejný důvod, ale předkládá důkaz, a to dopis sestry, která ho žádá, aby zůstal v bezpečí. Má fotky, jak napadli jeho bratrance, později se na základě poznámky tlumočnice opravuje – strýce. Závěrem dodal, že vše již vysvětlil v předchozím řízení.
5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně se jedná o Výroční zprávu Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018, Informaci MZV ČR, č. j. 111004/2018-LPTP, ze dne 16. 5. 2018: Situace neúspěšných žadatelů po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 19. 9. 2018.

6. Dne 25. 4. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že se nechce s podklady seznámit ani se k nim vyjádřit. Navrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí – předložený dopis své sestry včetně fotografie, ve kterém sestra píše, aby byl opatrný a že v případě, kdy by se vrátil do vlasti, by nebyl v bezpečí. Na fotografii je dle tvrzení žalobce jeho synovec, kterého napadli útočníci místo něj. Útočníci znají jeho rodinu, před dvěma lety zabili jeho družku, matku jeho dětí. Jedná se o ty samé lidi, což ví od své sestry. Co se týká zdrojů informací a způsobu jejich využití uvedl, že Nigérie je velká země, proto informace nejsou schopny obsáhnout celou zemi. V rámci dalších skutečností, které by měly být vzaty při posouzení žalobcovy žádosti v úvahu, uvedl, že předložený dopis s fotkou dostal, když byl v Německu.
7. Následně dne 3. 6. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto totožné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit do Nigérie, tj. obavu o svůj život ze strany muslimské komunity, o čemž svědčí též jeho výpověď k současné (třetí) žádosti, kde doslova uvedl, že jde stále o stejný důvod a vše již vysvětlil v předchozím řízení. Nově doplnil to, že obdržel od své sestry z Nigérie dopis, ve kterém ho informuje, že došlo k útoku na jeho strýce, který jen zázrakem přežil. V napadaném rozhodnutí žalovaný uvedl, že tyto žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. O věrohodnosti a obsahové správnosti předloženého dopisu, jakož i o fotografii má žalovaný výrazné pochybnosti a tyto materiály považuje za azylově irelevantní.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii soud považuje za dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Krajský soud předně připomíná, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřípustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.

11. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“, a dále „institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
12. V žalobcem zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dospěl uvedený soud k závěru, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
13. Krajský soud ve shodě s žalovaným má za to, že v posuzovaném případě je zřejmé, že žalobce v průběhu řízení o prvních dvou žádostech o mezinárodní ochranu uplatnil v zásadě shodné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v řízení nyníším, přezkoumávaném. Ostatně, tyto skutečnosti žalobce v žalobě ani nerozpорије. Dle žalobce jeho žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřipustná, přičemž odkazuje na znění § 11a odst. 1 zákona o azylu, jenž se týká posouzení existence takových nových skutečností, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčily by o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Podstatou žalobních námitek je zejména to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda žalobce v rámci řízení o opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, na základě kterých by mohla být jeho žádost o mezinárodní ochranu opětovně meritorně posouzena. Za takové nové skutečnosti považuje žalobce obsah dopisu zaslaného mu jeho sestrou, který má svědčit o jeho pronásledování muslimskou komunitou v zemi původu. V dopise se uvádí, že žalobci hrozí nebezpečí a je přiložena fotografie jeho strýce, kterého útočníci napadli. V zásadě tedy námitka žalobce v projednávané věci směřuje do posouzení, zda lze doložený dopis s fotografií a skutečnosti v něm uvedené považovat za skutečnosti či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu odůvodňující opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a návratu do vlasti. Tuto námitku však krajský soud nepovažuje za důvodnou. Pokud se týká dopisu s fotografií předloženého žalobcem, pokládá krajský soud za správné hodnocení nevěrohodnosti těchto listin provedené žalovaným, když je nepravděpodobné, aby po nejméně 8 letech od odchodu žalobce ze

země původu došlo k útoku na jeho strýce, který je jeho vzdálenějším příbuzným, přičemž z přiložené fotografie není patrný žádný obsah a z obsahu správních spisů je zřejmé, že ani sám žalobce ji nijak neokomentoval. Nicméně, ani pokud by krajský soud předložený dopis s fotografií považoval za věrohodné, nemohlo by to na posouzení žádosti žalobce věcně nic změnit - tvrzení o úmyslném útoku na strýce muslimskou komunitou svědčí nikoli o možném pronásledování žalobce ze strany jakýchkoli státních institucí, nýbrž o nezákonném jednání soukromých osob z azylově irelevantního důvodu – pomsty. Žalovaný správně podotýká, že žalobce má možnost obrátit se v zemi původu na příslušné státní, resp. policejní orgány, ze správních spisů však nevyplývá, že by tak učinil. Žalobcem tvrzené nové skutečnosti se nikterak nedotýkají změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země a nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z úvah žalovaného tedy lze dovodit závěr, že nedošlo k žádné (negativní) změně, která by odůvodňovala potřebu opakovanou žádost žalobce posoudit meritorně.

14. Za situace, kdy žalobce neuvedl v opakované žádosti žádné nové relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany než v žádostech předchozích a v zemi původu nedošlo k zásadní negativní změně, lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. prosince 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce